

1.50

VOOR DE JEUGD

LENTE

ZILVEREN BRUILOFT

WINTER

ZOMER

UITGAVE VAN J.N. VOORHOEVE . DEN HAAG.

HERFST

TWEEDE DRUK

ZILVEREN BRUILOFT

HOE HET WAS

HANS VAN DIJK IS IN ZIJN NOPJES! GEEN wonder ook! Het is feest bij hen in huis. Vader en Moeder vieren hun zilveren bruiloft. Zou hij dan niet blij zijn! Vooral als hij denkt aan zijn vriendje Evert, die net zoo oud is als hij, en die geen Vader en geen Moeder meer heeft. Al lang niet. Hij heeft ze niet eens gekend.

Wat had Evert toch veel gemist. En wat had Hans veel genoten. En Evert was toch zoo'n goeie jongen. Eigenlijk beter dan hij. O ja, Hans had zijn ouders hartelijk lief, maar hij was toch vaak ongehoorzaam. Hij meende het niet kwaad, maar het deed Vader en Moeder toch verdriet. Ze waren altijd zoo best voor hem. Vader kon wel eens streng wezen, maar dan had Hans het ook dubbel en dwars verdiend. En moeder was nooit hard. Zij was toch zoo goed voor hem. Eigenlijk veel te goed. Dat moest hij erkennen. Vader en Moeder vreesden beide God, en ze wilden zoo graag, dat Hans Hem ook liefhad. Nu, hij had vaak goede voornemens. Dan zou hij goed oppassen, gehoorzaam zijn. Maar — hij vergat het telkens weer. Neen, dan was Evert anders. Hans lachte er wel eens om, maar in stilte moest hij toch erkennen, dat Evert beter was dan hij.

En toch had God Everts ouders weggenomen, en hij, Hans, had ze nog allebei. En ze mochten nu hun zilveren bruiloft vieren. Het was toch wel een groote goedheid des Heeren over hen. Ook over *hem*. En hij mocht wel heel dankbaar zijn.

Nu, op dit oogenblik was hij het ook. Werkelijk dankbaar. En vooral blij. Wat heerlijke dagen lagen er vóór hem. Twee heele weken. 't Was wel niet alle dagen feest, maar er was toch telkens wat. En hij zou zijn deel wel meekrijgen. Daar zou zijn moeder wel voor zorgen. En Evert zou er mee van genieten. Daar zou hij wel voor zorgen. Hadden ze dien middag, toen ze uit school kwamen, niet een handvol bruidsuikers gekregen? Wat was Moeder lief geweest, ook voor Evert. 't Was net of ze blij was geweest, Evert iets te kunnen geven. Wat had ze vriendelijk met hem gepraat. Vriendelijk, ja en toch nog wat anders. Zoo teer, alsof er droefheid in haar stem was. Had Moeder misschien aan Everts Moeder gedacht? Als Everts ouders niet gestorven waren, dan was het daar nu ook feest geweest, want ze waren tegelijk getrouwd. Hoe jammer toch! Nu, Evert moest maar vaak bij hen komen. Dan kreeg hij toch ook wat mee van de pret.

En wat was het leuk, dat hun feest gelijk viel met de zilveren bruiloft van de Koningin! Hoe zouden ze dáár nu feest vieren? Dat zou hij wel eens willen weten. Zeker heel anders dan bij hen. Maar toch niet *echter*. Dat kon niet. Want 't was bij hen toch zoo reuze-fijn!

't Was de eerste van de feestdagen. 's Avonds zouden ze feestvieren met hun eigen huisgenooten. Een klein kringetje dus. Later zouden de familieleden komen, en op nog een paar avonden vrienden en kennissen. Maar dien eersten avond wilden Vader en Moeder alleen zijn met hun kinderen: Hans met zijn twee broers en twee zusters, allemaal ouder dan hij. De oudste zuster was zelfs al getrouwd.

„Mag Evert vanavond ook komen, Vader?“ had Hans gevraagd. Maar Vader had gezegd: „Neen jongen, vanavond niet. Dan zijn we onder ons. De volgende week

mag Evert een avond komen. Moeder zal wel zeggen wanneer."

En zoo waren 's avonds de naaste familie: Vader, Moeder en zes kinderen en nog een schoonzoon, bijeen, om een gezellig uurtje met elkaar door te brengen! Men was vroolijk, maar niet opgewonden en druk.

Vader vertelde, hoe God Zich over hen had ontfermd. Al jong hadden ze den Heere Jezus liefgekregeu. Ze wisten, dat Hij ook voor hen aan het kruis was gestorven en ze hadden daarom ook hun kinderen vroeg met den Heere Jezus bekend gemaakt, hen tot Hem geleid.

Vader vertelde verder, hoe dikwijls God de gebeden had verhoord; hoe Hij in ziekte herstel had gegeven. Ja, er was veel reden om dankbaar te zijn voor den zegen, door God geschonken.

Toen het even stil was, vroeg Hans ineens:

"Vader, kan u ons niet wat vertellen van de Koningin, toen die trouwde?"

"Och jongen," zei zijn zuster Bertha, "daar moet je Vader niet naar vragen. Die had het toen veel te druk met zijn eigen trouwen."

"Kun je begrijpen," zei Vader. "Neen, zóó druk hadden we het daarmee niet, of we konden ons af en toe ook nog wel eens even bezighouden met de Koningin! Je moeder praatte er tenminste zóó vaak over, dat ik eens gezegd heb: 't Lijkt wel, dat je meer denkt aan de bruiloft van de Koningin, dan aan je eigen bruiloft! Weet je nog wel, Moeder, hoe nieuwsgierig je was, om te weten, hoe onze Koningin en de Prins elkaar hadden gevonden?"

"En hoe is dat dan in zijn werk gegaan?" vroeg Bertha nieuwsgierig. "Ik heb wel eens gelezen van vorsten, die een vrouw zochten voor hun zoon, en er dan een gezant heenstuurden, om de zaak in orde te maken. Ik vond zoo iets nooit aardig. Is dat bij onze Koningin dan anders gegaan?"

De Prins als jongen

De Koningin als meisje

„Ja, wel wat anders. En ook wel wat aardiger. Wat meer gewoon. Ze hebben elkaar ontmoet in Duitschland. Waar en wanneer voor 't eerst, dat weet ik niet. Ik meen aan het hof van den Duitschen Keizer. Daar heeft Prins Hendrik onze Koningin leeren kennen. Natuurlijk maar oppervlakkig. Maar toch zóó, dat hij den wensch kreeg haar nader te leeren kennen. En dat is gebeurd in Thüringen, waar onze Koningin en haar Moeder de zomervacantie doorbrachten. Daar in de nabijheid logeerde toen ook Hertog Hendrik van Mecklenburg met zijn Moeder, en de vorstelijke personen hadden meermalen gelegenheid elkander te ontmoeten. Zoo leerden Wilhelmina en Hendrik elkaar kennen en liefhebben. Want, Bertha, vorstenkinderen worden wel anders opgevoed en leven wel anders dan gewone burgers, maar ze hebben toch een hart als andere jonge menschen, met dezelfde neigingen en begeerten. Daar hebben ze gewandeld en tochtjes gemaakt in de heerlijke bosschen; daar hebben ze samen genoten van de schoone natuur, van Gods heerlijke schepping, maar ook van hun jonge liefde. Je ziet dus, dat er geen staatkundige berekeningen bij in 't spel geweest zijn, maar dat alles heel gewoon en natuurlijk in zijn werk is gegaan. 't Is geen klaargemaakt huwelijk geweest, waar beide partijen zich maar in moesten schikken, maar echt een huwelijk uit liefde. En daar zijn we zoo dankbaar voor, want we gunden 't onze lieve Koningin zoo van harte.”

„Zouden ze toen ook Hendrik en Willemien tegen mekaar gezegd hebben, Vader?”

„'k Weet het niet, jongen. Maar ik denk wel, dat ze als heel gewone menschen met elkaar gepraat zullen hebben, vooral toen ze elkaar beter kenden en hadden liefgekregen.”

„Toe Vader, vertel u er nog eens wat meer van 'k Vind het zoo leuk. En van Prins Hendrik weten we

zoowat niks. Ik bedoel, wat hij vroeger was en van zijn familie."

"Later dan, jongen, ik moet er eerst nog eens wat over nalezen. Ik heb wel een oud boek uit die dagen, waarin het een en ander over den Prins staat. We willen nu nog even denken aan onze eigen voorrechten, want die zijn niet gering, en dan sluiten we dezen eersten feestavond met onzen trouwen God samen te danken voor al Zijn liefde en goedheid." ❖

WIE HIJ WAS

 ❖

Een paar dagen later zat Hans met een vergenoegd gezicht aan tafel. Vóór hem lag een dik boek, met veel platen, waar Vader in had zitten lezen. Hans bekeek de platen. Was hij daarom zoo vergenoegd? De reden zat dieper. Heel zijn lichaam lachte als het ware. Evert zou dien avond bij hem komen, met nog een paar vriendjes! Oók al om de zilveren bruiloft!

Daar werd gebeld. Hans sprong op, en Moeder glimlachte.

"'t Is de post jongen!" riep ze hem na.

Maar 't was de post niet. 't Waren de jonge bruiloftsgasten; allen zoowat even oud als Hans. Ze feliciteerden de zilveren Bruid en den zilveren Bruidegom; een beetje schuchter, maar goed gemeend. Jongens zijn nu eenmaal niet zoo vormelijk. Maar bij de traktatie waren ze niet erg verlegen. Daar wisten ze wondergoed weg mee. Eerst deden ze een spelletje onder elkaar; later speelden de grooteren ook mee, en vanzelf raakten de tongen los. 't Was een gekakel en een gelach van wat ben je me!

Toen er verscheidene spelletjes gedaan waren, riep Hans:

"Vader, nu moest u ons nog eens wat vertellen van

de Koningin en Prins Hendrik. U hebt het beloofd. U zou nog eens iets van Prins Hendrik vertellen."

"Ja, dat is waar, en ik heb er ook al iets van gelezen. Maar ik dacht, dat jij 't ook al gelezen had, want ik zag je straks met mijn boek vóór je."

"O, neen, ik heb alleen de platen bekeken, zoo lang de jongens er nog niet waren."

"En ik geloof, dat je nog niet eens veel gezien hebt," viel Moeder in. "Je was veel te onrustig!"

"Nu Vader, vertel u maar; wij luisteren."

En Vader begon.

"Prins Hendrik is niet altijd een Prins geweest. Vóór zijn huwelijk was hij Hertog; Hertog Hendrik van Mecklenburg. Weet je waar Mecklenburg ligt?"

"Jawel, in Duitschland."

"Best, maar Duitschland is zoo groot. Aan welken kant zoo wat?"

Evert wist het. Aan de Oostzee en aan de Elbe."

"Goed zoo. Hoe groot is het?"

Niemand wist het.

"Ongeveer $\frac{2}{3}$ van ons land, en het is ook maar dun bevolkt. Vijf en twintig jaar geleden woonden er ruim 600.000 menschen."

"Och, dat is nog niet eens zoo veel als in Amsterdam!"

"Nu al een achthonderd jaar ongeveer regeert daar hetzelfde vorstenhuis. De vader van onzen Prins was Friedrich Frans II. Hij is driemaal gehuwd geweest en had elf kinderen. Hij stierf in 1888 en werd opgevolgd door zijn zoon Friedrich Frans III. Deze had een zwakke gezondheid en moest dikwijls de regeering overlaten aan zijn halfbroeder, onzen Prins Hendrik. Hij stierf in 1897. Zijn oudste zoon was toen veertien jaar. In 1901 aanvaardde deze — Friedrich Frans IV — de regeering. Prins Hendrik is in 1876 geboren en dus vier jaar ouder dan de Koningin. De oude Groot-Hertog gaf zijn kin-

deren een zeer godsdienstige opvoeding. Elken dag waren ze tegenwoordig bij het huiselijk gebed en elken Zondagmorgen las hun vader een gedeelte uit den Bijbel en sprak daar over met hen. Hun grootste genot was, wanneer ze 's morgens geroepen werden, om bij hun vader te komen. Dan werden de boeken neergeschoot en juichende stormden ze naar huns vaders kamer, waar ze zich een poosje konden vermaken. Hun voornaamste stuk speelgoed was dan de oude vader zelf. En niemand vermaakte zich meer dan diezelfde vader. Maar hij speelde niet enkel met zijn kinderen. Hij gaf nauwkeurig acht op hun gedrag. Hij eischte, dat ze gehoorzaamden, eerlijk waren, ordelijk, en ijverig. De zonen van den Groot-Hertog zijn dan ook flinke mannen geworden, die hun plicht kenden en hun plicht deden. Eén der zonen is later kommandant van een torpedo-boot geworden. In 1897 is hij verdronken. Een groote golf sloeg het vaartuigje om. Toen de jonge hertog Friedrich Wilhelm zag, dat er geen redding meer mogelijk was, sprak hij tot de mannen, die bij hem waren: „Jongens, het is te laat. We kunnen alleen nog bidden.” En kalm en rustig bad hij: „Vader, neem onze zielen tot U in den hemel, en geef ons een snellen en zachten dood.”

Prins Hendrik is officier geweest in het Duitsche leger. Hij is echter niet in den strijd geweest. Maar dat het hem niet aan moed zou ontbroken hebben, is zeker. In 1895 heeft hij een reis gemaakt naar Azië en daar gejaagd op olifanten en krokodillen. Eens lag hij bij een poel te wachten, of er niet een krokodil te voorschijn wilde komen. Hij wachtte lang, maar eindelijk stak zoo'n monster zijn kop boven het water en kroop langzaam tegen den oever op. Pang! daar knalde het schot, en het dier was doodelijk getroffen. Hij trachtte nog weer het water te bereiken, maar de Hertog, vreezende, dat

hij zijn buit nog zou verliezen, wierp zich op hem en trok hem aan zijn staart weer terug. Zijn metgezellen waren stom van angst en schrik. Een gewonde krokodil bij zijn staart pakken, dat zouden zij niet gedurfd hebben!"

"De Prins houdt altijd nog veel van jagen, niet waar, Vader?"

"Ja. Maar zulke jachtavonturen kan hij in Nederland niet beleven! Een wild zwijn is al 't wildste dier, dat hier te schieten valt."

"Nou, die kunnen ook kwaad genoeg zijn," meende Hans. "Maar je kunt ze niet zoo gemakkelijk bij den staart krijgen!"

Vader lachte, en Moeder presenteerde nog eens.

Een echt gezellige avond!

HOE HET GING

Het was nog altijd in de feestdagen, en ze verveelden Hans nog heelemaal niet. Hij telde wel eens op zijn vingers na, hoeveel dagen het nog zou duren, voor alles weer zijn gewonen gang zou gaan. Hij behoefde nog niet ongerust te zijn; er waren nog meer dan zeven dagen over. De grootste helft dus nog.

Nu waren de familieleden bij elkaar: broers en zusters van het Bruidspaar, en neven en nichten; een heel gezelschap. Ze waren al vroeg gekomen en hadden dus al heel wat afgepraat dien dag.

En weer kwam de Koninklijke zilveren bruiloft ter sprake. Het was een bewijs, dat de menschen met hun Koningin meeleeften. Tante Jans had beweerd, dat het zoo gelukkig was, dat de Koningin-Moeder dit feest nog mocht beleven. Ze was toch niet jong meer.

"Ja," zei Vader, "en het is jammer dat de moeder van den Prins het niet meer heeft mogen beleven. Groot-

Hertogin Maria en Koningin Emma — twee degelijke verstandige vrouwen. En wat meer zegt: godvreezende vrouwen, die beide een gezegenden invloed op hun kinderen gehad hebben. Koningin Emma heeft onze Koningin al heel vroeg in den Bijbel laten onderwijzen. En ze heeft in haar jonge hart liefde gewekt tot den Heiland. Wat zal nu onze oude Koningin zich verblijden als ze op die 25 jaren terugziet! Er is zooveel gebeurd; vooral in de laatste tien jaren. Hoeveel vorstelijke families zijn verdreven! Denk eens aan den Duitschen keizer. Wat was dat 25 jaar geleden een machtig vorst. Wat betekende daarbij een Hertog van Mecklenburg, of een Koningin van Nederland. En nu is de machtige man een balling, die stil en vergeten in het kleine Doorn mag leven, en onze Koningin zit nog op den troon, zeker van de trouw van haar volk."

"Nu," zei een der gasten, "in 1918 had het toch niet veel gescheeld, of zij was ook verdreven."

"Ja, een oogenblik leek het zoo. Maar toen is ook gebleken, hoe bijna het heele volk zich om de Koningin schaarde. Het waren er bij slot van rekening toch maar weinigen die revolutie wilden. Ze traden brutaal op, in de hoop de menschen schrik aan te jagen en ze te overbluffen, maar ze vergisten zich. En we kunnen God niet genoeg danken, dat het zoo gelooopen is. We zouden wel geen Russische toestanden gekregen hebben, maar nood en ellende genoeg. We weten wel uit de geschiedenis hoe het ging in den Franschen tijd in ons land.

"Maar behalve dat jaar 1918 is er nog zooveel, om voor te danken. Denk er alleen maar eens aan hoe onze Koningin in alles meeleeft met haar volk. Denk aan de overstrooming, denk aan de ramp van Borculo en andere gelegenheden. Ze ontzag zichzelf niet, maar was een van de eersten, die zich naar de geteisterde streken begaf, om te helpen, te troosten en te steunen. En het

waren niet haar gaven, en niet haar woorden, maar het was haar meevoelende en meelijdende hart, dat zooveel goed deed. Onze Koningin is niet alleen een goede Vorstin, maar ze is een Lands-Moeder, ze heeft een hart vol liefde voor haar volk en dat is de band, die Vorstin en volk stevig bijeenhoudt.

„En denk er vooral aan, welk een heerlijk getuigenis ze aflegt als geloovige vrouw. Ze schaamt zich niet, openlijk er voor uit te komen, dat ze God wil dienen en zich buigt voor Zijn Woord. Denk aan den Kerstgroet, waarin ze zoo heerlijk heeft gesproken over de Kribbe en het Kruis. Denk aan Parijs aan het: *Christus voor alles*. Geloof me, daar is moed voor noodig, om openlijk en luide te zeggen, wat men gelooft. Als wij onder elkaar zijn, is het niet zoo moeilijk om daarover uit te spreken. Maar als we op school zijn, onder onze kameraden, of op reis onder vreemden, schamen we ons dan niet eens, er voor uit te komen, wat we gelooven? Maar onze Koningin schaamde zich niet. Neen, ze komt er altijd voor uit, dat ze den Heere Jezus lief heeft. Welk een zegen is het, zulk een geloovige Koningin te hebben! Lees maar eens in den Bijbel, en zie eens, welk een verschil het was of Israel een godvreezenden of een goddeloozen koning had. O, daar gaat zooveel invloed van uit, of een koning een goed of een slecht voorbeeld geeft! Ik ben altijd blij, als ik in de krant lees: de Koningin en de Prins zijn Zondagmorgen daar of daar ter kerk geweest. Het is een getuigenis. En dat getuigenis heeft waarde.

„En zie maar eens naar ons land. Er wordt veel geklaagd over slechte tijden. En voor menigeen is de tijd niet rooskleurig. Maar zijn we niet bewaard voor veel en erger, dat we in andere landen vinden. Zie eens naar Frankrijk, waar een bekend staatsman zich beroemde, dat hij de lichten des hemels zou uitblusschen. Is daar de toestand niet veel erger dan hier? En nu weet ik wel,

Het koninklijk gezin in 1920

dat we dat niet aan onze Koningin alleen te danken hebben. Zij heeft niet al het kwaad afgewend en het goede gewerkt; maar het is toch ook niet buiten haar om geschied. Want onze Koningin kent de macht van het gebed. En we kunnen er zeker van zijn, dat ze dagelijks bidt om het goede voor land en volk. Als onze Koningin in deze dagen terugziet op de jaren, die achter haar liggen, dan zal ze ongetwijfeld zeer dankbaar zijn, dat God haar voor zooveel goeds heeft willen gebruiken. Ze zal het voor God erkennen, dat haar arbeid in zwakheid was, maar ook, dat God dien arbeid heeft willen zegenen.

„Maar als onze Koningin voor ons bidt, laten wij dan ook veel voor Haar bidden en voor Haar gezin. Dat wil God. Hij heeft het ons bevolen. En het is het beste, wat we voor Haar kunnen doen.

„Haar leven is meer dan eens in ernstig gevaar geweest; door ziekte en ongelukken. Maar God was genadig, en spaarde Haar. Denk maar eens aan het spoorwegongeluk tusschen Utrecht en 's Hertogenbosch. Het liep wonderlijk goed af, boven verwachting; maar het was Gods hand, die het onheil van ons afwendde en onze Koningin voor ons bewaarde. Heeft ze verleden zomer ook niet groot gevaar geloopen op haar reis in Zwitserland bij dat ongeluk met een auto? God was genadig en strekte Zijn hand uit, om Haar te behoeden. En er zijn veel meer gevallen. O, onze Koningin heeft veel reden tot dank, en wij niet minder! Haar werd een dochter geschonken; gezond en flink is ze opgegroeid tot nu toe, en heel ons volk verblijdt zich in het bezit van onze Prinses Juliana. 't Was alles genade van God, en we danken er Hem voor.

„En ook wat onzen Prins betreft hebben we reden tot dank. Het is niet zoo gemakkelijk, de man van een Koningin te zijn, en zich niet met de regeeringszaken te bemoeien. Had Prins Hendrik een heerschzuchtig

karakter, dan waren er licht moeilijkheden ontstaan. Zijn plaats is nu eenmaal niet de eerste en het is heel verstandig van onzen Prins, dat hij dat niet vergeet. Waar men hem noodig heeft, daar is hij gereed om te helpen. Denk maar aan de schipbreuk van de Berlin. Toen is wel gebleken, dat zijn hand evenzeer bereid was om te helpen, als zijn wil. En bij vele andere gelegenheden is hetzelfde gebleken. Maar hij moet steeds bedenken, wat zijn plaats is in de zaken van het land. En daarvoor heeft hij als man genade noodig. In den kleinen kring van het huisgezin heeft hij natuurlijk de eerste plaats. En dat verstaat de Koningin. Ik heb dan ook nooit gehoord, dat het niet goed ging.

Het is een lange weg geweest sedert de wandelingen in het schoone Thüringerwoud. En er vielen wel eens donkere schaduwen op hun pad. Maar ik ben er zeker van, dat beiden zullen zeggen, de Koningin en Prins Hendrik: „God heeft alles *wel* gemaakt; daarom zijn we verblijd!”

WAT HET HAD KUNNEN ZIJN; WAT HET WERD, EN BLIJVEN MOGE

't Was een der laatste dagen van de feestelijkheden. Ze liepen ten einde. Zeer tot spijt van Hans. Nog maar een paar dagen, en dan was 't afgelopen. Vanavond zou Everts grootvader het Bruidspaar bezoeken. Toen de vrienden en bijzondere kennissen er geweest waren, was de oude man verhinderd door een lichte ongesteldheid. Doch hij was nu weer goed in orde en wilde nog even gaan feliciteeren. Hij kende Bruid en Bruidegom zoo goed. Ze waren tegelijk getrouwd met zijn overleden zoon. De jonge mannen waren altijd

vrienden geweest, en dat was de oude man nog niet vergeten.

„Moeder” had Hans gevraagd, „mag Evert vanavond met zijn grootvader meekomen? Hij is al wel een keer geweest, maar ik wou het zoo graag. En dan behoeft zijn grootvader ook niet alleen naar huis. We zullen wel heel rustig in een hoek zitten en niemand hinderen. Mag het? Ja?”

Nu, Moeder vond het goed, en zoo kwamen de oude en de jonge Evert dien avond samen.

De oude man kreeg een gemakkelijken stoel, dichtbij de kachel, en zat alras gezellig te praten. Waarover? Wel over de zilveren bruiloft natuurlijk! En over alles wat daarmee samenhangt!

„Weet je ook soms,” vroeg hij, „hoe men er toe komt. om van een koperen, een zilveren, en een gouden bruiloft te spreken?”

„Nu, weten en weten is twee. Maar ik heb er den meester eens naar gevraagd, want ik begreep er ook niets van. Maar onze oude meester heeft zooveel letters gegeten in zijn lange leven; ik dacht: die zal 't wel weten. En weet je wat hij zei? „Geuring, ik weet het niet, maar ik denk, dat het zóó gegaan is. We lezen in onze Vaderlandsche geschiedenis van „de gouden eeuw,” dat is de tijd van Frederik Hendrik, de mooie jaren in onze geschiedenis, toen ons land geëerd en gezien was, de tijd van de groote geleerden, schilders en dichters. Zulk een tijd komt maar zelden voor, en daarom noemde men dien tijd „de gouden tijd,” want goud is een zeer kostbaar, edel metaal. Een vijftigjarig huwelijksfeest komt ook maar zelden voor, is iets buitengewoons; en daarom zal men het een gouden bruiloft genoemd hebben. Maar toen kwam men er ook gemakkelijk toe, om van een 25-jarig huwelijksfeest te spreken, als van een zilveren bruiloft. 't Is wel niet zoo zeldzaam en buitengewoon als

een gouden bruiloft, maar 't is toch iets, dat lang niet iedereen beleeft. Begrijp je? En toen men een gouden en een zilveren feest had, wel toen heeft men er nog maar een koperen en misschien ook wel een blikken feest bijgenomen! Zoo dacht onze oude meester er over."

"Nu, 't lijkt niet onmogelijk. Zeker is het, dat niet iedereen zijn zilveren bruiloft beleeft. 't Kan al heel ongelijk gaan in de wereld. Toen mijn zoon trouwde, tegelijk met jullie, wie kon toen denken, dat ze maar zoo korte jaren meer vóór zich hadden."

"Ja, dat is wel waar. Als je jong bent, en je voelt je gezond en sterk, wel, dan denk je niet aan sterven. En op je trouwdag wel allerminst. Dan voel je je gelukkig, en je verwacht nog heel veel van 't leven. Je weet wel, dat het anders kan gaan, maar je wilt het maar liefst vergeten."

"Ja, en 't is toch verkeerd. Ontvang alles uit de handen van God. En leg alles in Zijn handen, dan kan men gelukkig en rustig leven. Ik denk deze dagen nog al vaak aan den trouwdag van mijn Evert en van jullie, en wat onze dominé in zijn toespraak zei. Hij herinnerde aan het huwelijk van onze Koningin, die ook dien dag trouwde, en hij zei: „Drie paar jonge menschen in een van de gelukkigste oogenblikken van hun leven. Ze staan aan het begin van een weg, waarvan ze niet weten, waar hij heen zal leiden. Maar ze staan daar niet alleen, ze staan voor Gods aangezicht, en smeeken Hem om met hen mee te gaan. En God is bereid, mee te gaan met Zijn zegenende tegenwoordigheid. En als God meegaat, kan meegaan, dan is de weg goed, of hij door de diepte gaat, of over de hoogten, of hij lang is, of kort." Ik heb het vers uitgeschreven, waarmee hij eindigde. Het ligt thuis in mijn Bijbel, en meer dan eens heb ik het in de afgelopen kwarteeuw te voorschijn gehaald, en de woorden nog eens overgelezen. Het is dit vers:

Mijn tijden zijn in Uwe hand,
O God, en zijn daar goed;
Mijn leven, vrienden, huis en land
Mijn voor- en tegenspoed.

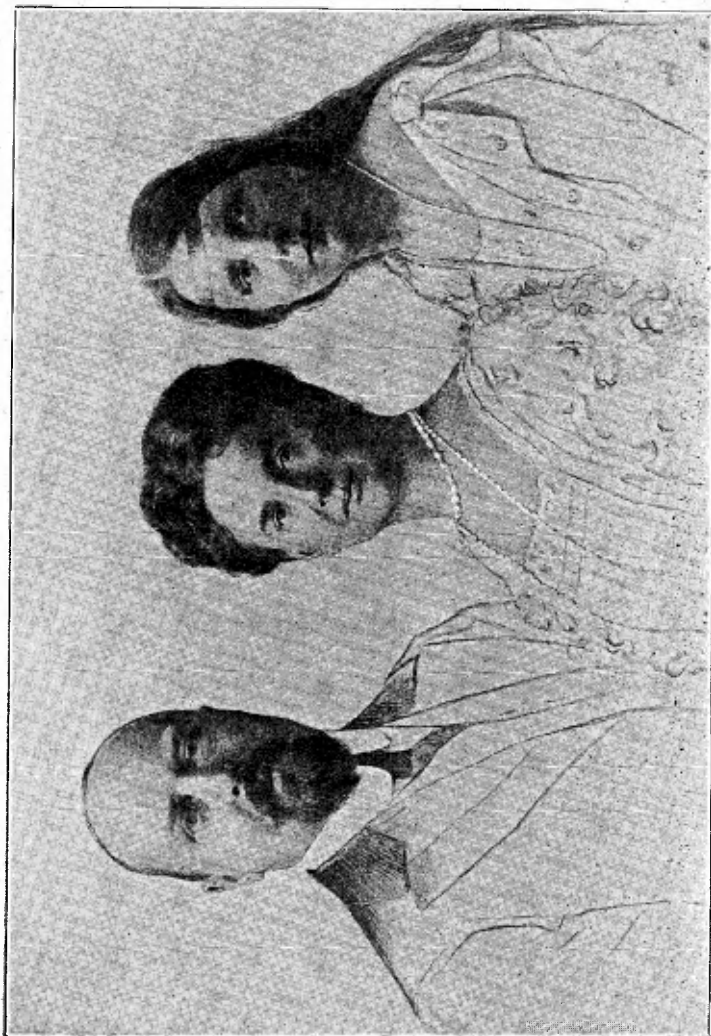
„Toen dachten we waarschijnlijk meer aan den voorspoed, dan aan den tegenspoed. En nu zijn we 25 jaar verder. En hoe is nu de weg geweest?

„Mijn Evert en zijn vrouw, *beide weg*. Veel tegenspoed gehad; allerlei moeilijkheden. Hun huwelijk lange jaren kinderloos. En toen ze eindelijk een kind kregen, en alles beter scheen te zullen gaan, ook maatschappelijk, toen plotseling de moeder weg en nog geen jaar later ook de vader. En de kleine jongen bleef alleen achter. Maar 't was God, die gaf en nam. Zijn Naam zij geloofd!

„En bij jullie? Zes kinderen gekregen en nog mogen behouden! Je zaken gingen van jaar tot jaar beter. Weinig ziekten, weinig zorgen. 't Was God, die het gaf, en die het je liet. Zijn Naam zij geloofd!

„En bij de Koningin? Ook Zij bleef gespaard; gelukkig. We hebben meer dan eens gevreesd; maar God heeft die vrees beschaamd. De Prins leeft nog; de Koningin-Moeder leeft nog en verblijdt zich in het geluk van haar kinderen; een jonge prinses werd geboren en ze groeit voorspoedig op. Wat al zegeningen! 't Is God, die ze gaf! Zijn Naam zij geloofd!

„En in haar regeering is ze gezegend. God gaf haar wijsheid en voorspoed. Ook gunst bij de menschen. Ver over de grenzen waardeert men haar. En welk een plaats neemt ze in het hart van ons volk in! Hoe veel houdt men van haar! 't Is God, die het bewerkte. In België vierde de Koning onlangs ook zijn zilveren bruiloft. Maar hoe anders dan hier. Daar is een groot deel van het volk anti-koningsgezind, en de goede man, die toch

Het koninklijk gezin in 1926

Foto H. Deutman, Den Haag

zooveel voor zijn volk gedaan heeft, en die met zijn vrouw zulke moeilijke jaren in den oorlog voor en met zijn volk heeft doorleefd, is met de Koningin maar op reis gegaan om onaangenaamheden te voorkomen! Hier behoeft de Koningin er niet aan te denken om in den vreemde haar feest te gaan vieren; heel het volk verblijdt zich met Haar. Ze moet er eerder aan denken om 't volk tegen te houden, toch geen kostbare feestelijkheden op touw te zetten, daar de tijden voor velen ongunstig zijn. Toen onze Koningin trouwde, heeft het volk gebeden om zegen op haar huwelijksweg. En God heeft de gebeden verhoord; Hij heeft gezegend. Zijn Naam zij geloofd!

„Wonderlijk zijn toch Gods wegen met Zijn menschenkinderen! Maar goed zijn ze; wijs en goed. Waarom ze zoo verschillend zijn, zullen we later mogen zien. Nu zouden we 't niet begrijpen.

„Nou, Bruid en Bruidegom, geef je weg ook verder in handen van je hemelschen Vader. Hij zal 't goed maken.

„Evert, nu gaan we naar huis. — Ja, naar Huis!” voegde de oude er zachtjes aan toe....

„En nou is 't maar één dag meer,” zei Hans, toen hij naar bed ging, „maar die eene dag is de groote dag! Het beste komt nog. De eigenlijke dag van de zilveren bruiloft.”

„Ja,” zei Moeder, „het beste komt nog; dat komt het laatst! Dat doet God altijd. Dat zal ook onze Koningin ondervinden. God zegene Haar ook verder, en spare Haar nog lang voor ons. En Hij beware in genade ook ons!”

